

Voorwoord

Soms fluistert er iets in de stilte. Een stem, een geluid — soms alleen een gevoel dat er meer is. Dat er een web bestaat dat alles verbindt: dromen, angsten, keuzes en geheimen. En soms... gaat iemand te luisteren. Dit boek is ontstaan uit zo'n fluistering. Wat als er een wereld was waar oude vogelspinnen niet alleen dieren zijn, maar kleine Wijzen? Wat als zij niet angst aanjagen, maar een gids willen zijn? Wat als jij, de lezer, zelf het web kunt weven — van binnenuit? Het Web van Mysteria is een magisch verhaal over ontdekken, groeien en voelen. Over moed die stil is. En kracht die zacht maar sterk is. Je volgt een naamloze hoofdpersoon, namelijk jezelf. Op een innerlijke reis langs vier oude vogelspinnen — ieder met hun eigen wijsheid. Elk hoofdstuk is een spiegel. Een vraag. Een poort.

Het verhaal is geschreven voor kinderen vanaf 10 jaar, voor dromers, denkers, en volwassenen die nog durven luisteren naar wat stil is.

Ga met open ogen. Of liever nog: met een open hart.

De Wereld van Mysteria

Mysteria is geen plaats op de kaart. Ze bestaat in een schemerzone — tussen dag en droom, tussen aard en lucht. Wie er terechtkomt, heeft meestal geen idee hoe of waarom. Maar altijd een reden.

Het rijk van Mysteria is opgebouwd uit vier gebieden, verbonden door onzichtbare draden:

Het bladerige rijk van Sora, waar alles begint te bewegen.

De mistige drunen van Inka, waar schoonheid niets zonder waarheid is.

De vurige dieptes van Thorne, waar angst de wacht houdt op moed.

En de stille hoogten van Luma, waar loslaten het enige pad naar vrijheid is.

In het midden van dit alles ligt het Oog van het Web — een plek die niet kan worden gevonden, alleen worden bereikt.

Mysteria zelf? Ze is geen koningin, geen heerser. Ze is een hoedster. Een weefster. De oudste van de vogelspinnen, zwart als de nacht, zacht als as. Ze spreekt niet vaak. Maar als ze roept, luisteren zelfs de bomen.

1

De Draad in het Stof

Het begon op een donderdag. Niet een bijzondere dag, geen storm, geen verduistering van de zon. Gewoon een donderdag. Maar jij voelde het. Iets... trilde.

In de schoolklas was alles zoals altijd: het krassen van pennen, het getik van vingers op tafels, het knarsen van de klok die elke minuut naar voren sloop. De docent sprak over insecten – over hoe sommige soorten verdwijnen en niemand het merkt.

Toen hoorde jij het woord: “vogelspin.”

Je keek op. Je hand gleed onbewust naar je pols, waar je altijd dat kleine stukje touw droeg – dun, bijna onzichtbaar, geweven uit iets wat leek op zijde. Je had het ooit gevonden, toen je nog klein was, bij een boom aan de rand van het park. Je wist niet waarom je het had gehouden. Tot vandaag.

Want vandaag... trilde het.

Na school liep je alleen naar huis. Je nam expres het smalle pad door de struiken, waar de zon nog net door de bladeren sneed. Je had geen haast. Of

misschien had je dat juist wel – maar wist je niet waar naartoe.

Onder je voet kraakte iets. Je keek naar beneden.

Een kever. Op z'n rug. Trappelend.

Je hurkte, draaide hem voorzichtig om met een stokje. Hij liep direct verder, alsof hij precies wist waar hij naartoe moest. En toen zag je het.

Een draad. Flinterdun. Hangend tussen twee takjes.

Hij glansde in een kleur die je niet kon benoemen – geen zilver, geen goud, maar iets daartussen. Je stak je vinger uit. Zodra je hem aanraakte, voelde je iets door je hand schieten. Een zachte, warme trilling – alsof iemand heel zacht aan een snaar in je borst trok.

Je hoorde een stem.

Niet luid, niet buiten je. Binnenin.

“Je herinnert je het nog niet... maar je bent op weg terug.”

Je keek om je heen. Niemand. Geen mens. Geen geluid.

Alleen dat draad. En daar, helemaal aan het uiteinde, alsof het uit het niets verscheen: een kleine, zwarte spin.

Ze keek je aan.

En je wist het.

Je leven zou nooit meer hetzelfde zijn.